

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Το βράδυ της ίδιας μέρας έγκριστος ταχυδρόμος κατέβηκε από το Λονδίνο στον «Πολεμιστή της Βευλάνδης», το ξενοδοχείο όπου έμεινε ο κόμης Λέισστερ. Μόλις ο λόδος έδωθε τις επιστολές που του έστύλιαν, έβρινε ορεκτιώς και άμυλητος.

Τα νέα που του άγγιγγέλλοντο ήσαν πολύ σπουδαία και άξιζαν πραγματικά να τον απασχολήσουν. Οι άπαδοι της πρώην βασιλείας στη Σκωτία είχαν ξεγερωθεί και άπειλούσαν να έπαναστατήσουν. Έξ άλλου πρόσωπα σπουδαία, όπως ο δούξ του Νορφολκ, είχαν διοργανώσει, όπως τούργραφαι, συνουσία με το σκοπό να άπειληθερώσουν τη Μαρία Στούαρτ.

Ο έννομιμος της Έλισαβέτ εκάλυψε άμυστος τους κατασκόπους του και τους άπέταξε να διασκορπιστούν στα περίχωρα του μεγάρου της διοίκησης Λονγκκίτον. Χωρίς δέ να γάση καιρό πήγε κι' ο ίδιος ως τις φυλάκες και παραμόνευε, άσκητή ώρα, κάτω απ' το παράθυρο του κελιού της βασιλείας.

Έννομιμαξέ ο Θωμάς Χόβατ και ο Ρογήρος Βάλτερ, χιλιόμιοι μέσα σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα του μεγάρου, μελετούσαν το χάρτη της Άγγλιας και της Σκωτίας και σημείωναν τα μέρη, στα όποια έπρεπε να σταματήσει μερικώς όποτε μετά την άπόδορα η βασιλίσα, όσπου να γτάση στο πλοίο που θα την έφερε σε φιλόξενο έδαφος.

Το σχέδιο που είχαν έπ' όψη τους ήταν έντελως απλό. Μόλις η βασιλίσα διαπέτενε από το φρούριο της Βευλάνδης, θα πήγαινε κατ' ερώθειαν στην κατοικία της διοίκησης Λονγκκίτον, όπου θάλλαζε τα ρούχα της και θα ντυνόταν ως άκόλοθος. Έπειτα απ' αυτό ο Ρογήρος θάπαυε τη βασιλίσα και θ' άναχωρούσαν, ενώ ο Θωμάς Χόβατ μαζί με τη δούκισσα, η όποια είχε μνηθεί στην έπίθεσι, θα έλάμβαναν την αντίθετη διεύθεσι.

Στο στοματήριμα αυτό είχαν άναγκαστεί να καταφύγουν, επειδή ήθελαν να παραπλανήσουν τον κόμην Λέισστερ και τους κατασκόπους του, οι όποιοι θα έπίθοντο επί τα ίχνη του την έπομένη της διαπετέσεως.

Η νύχτα προχωρούσε. Πληθιαίε και ή ώρα, κατά την όποια έπρόκειτο να βάλλουν σ' έφαρμογή το σχέδιο τους.

—Θά πετύχουμε τάχα; ψιθύρισε ο Ρογήρος σε ιαή στιγμή.

—Μονάχα ο Θεός το ξέρει! άποκρίθηκε ο δούξ του Νορφολκ. Υπάχουν βέβαια πολλές πιθανότητες έπιτυχίας, αλλά δεν άποκλείεται να μεταωθούν ή έλαίριε μας, όποτε μάζε περιμένει ο θάνατος!...

Άγιο πλιν άπ' τις όχτιό όλα ήταν έτοιμά. Στο δωμάτιο της λαίδης Λονγκκίτον βρισκότουσαν τα ρούχα για τη μεταμείσι της βασιλείας, καθώς και ένα έλαφρό πρόγραμμα για το δρόμο. Η Μαρία, που ήταν γτιμένη σαν άμαύνα, άσπώνονταν την καρδιά της να πάληθι θανάτα στη σκηνή ότι το όνομά της θα παρέμενε για πάντα στην ιστορία.

Ο Θωμάς Χόβατ και ο Ρογήρος, οι όποιοι άπέφυγαν να άναχωρήσουν το μυστικό της έπιχειρήσεως του στούξ ύπρητες, εκτίς του γρημού Βοηλετών, έσάλλουν για τη βοήθειά του τέσσερα άλογα, από τα καλύτερα του σταύλου της διοίκησης. Έπειτα πήγαν τα πιστόλια τους, έξήτισαν τα ξίφη τους και διευθύνθηζαν προς τη Βευλάνδη.

Η νύχτα ήταν κατασκότεινη... Κανένα άστράκι δεν έλαμπε στον ούρανό.

—Ολο πάνε καλά! ελπε ο Ρογήρος με φωνή σιγαλή.

Ο καρδός αυτός ελπε έπίτηδες για μιά.

Ο Θεός να δώσει να πετύχουμε, άποκρίθηκε ο δούξ με πρόσωπο σκοτεινιασμένο.

—Τι ελνε; τον ρώτησε ο

Ρογήρος, βλέποντάς τον άξιανα να σταματά.

—Δέν άκουσες;

—Τι;

—Χλιμίντρισμα άλόγων...

—Όχι.

—Γιά πρόσζε καλύτερα.

Νέο χλιμίντρισμα άκούστηκε από μαζράν και σε λίγο ένα άλλο του άποκρίθηκε.

—Έχετε δικιο, άπάντησε ο Ρογήρος. Δέν έπάγγει όμοιος λόγος να άνηγουθίε γι' αυτό. Οι γιωσκήμονες της περιμερείας άπλούτατα άφρηγον τη νύχτα τ' άλόγά τους μέσα στα λιβάδια.

—Έτσι θάναι.

Οι δύο άντρες έξακολούθηζαν να βαδίζουν ο ένας πλάι στον άλλον, χωρίς να άλλάζον όποτε λέξι. Όταν έφτισαν στη Βευλάνδη,

άντι να μπεινε στο χωριό, το παρέκμωφαν και βρεθήζαν στούς πρόποδας του λόφου, στην κορυφή του όποιου βρισκόταν ο δικτιός πύργος των τρομερών φυλάκων. Ήσαν άκριβώς κάτω απ' το παράθυρο του κελιού της βασιλείας. Πάσο ύψος όμοιος και πάσο σκοτάδι γύρω. Δέν έβλεπαν καλά-καλά ο ένας τον άλλο...

—Χωρίς ήρωαμε, ψιθύρισε ο Ρογήρος.

—Άς περιμένουμε τότε...

Βαθεία σιγή βασιύειε μέσα στο χωριό. Κανένα φωςένο σημείο δεν έλαμπε στο σκοτάδι. Θά νόμισε κανείς πως βρισκότα στην έρημο...

Υστερα από κάμποσα λεπτά άκούστηκε η καρδιά του χτυπούσε όχτιό. Ο δούξ και ο Ρογήρος εκρώτησαν την άνατομή τους κι' έστερα από λίγο κάπιο έλαφρό, άνείταίσθητο σήμα του είδοπίρησε ότι η μεταξωτή σάλλα έστύλιγγον από το έφος του βράχου.

Ο Ρογήρος ψυχούλεγε μέσα στο σκοτάδι και ψιθύρισε με σιγνήσιμη:

—Η βασιλίσα έρωξιε τη σάλλα! Την καρδιά...

—Άγ, πώς χτυπάει η καρδιά μου!.. Μά κι' η καρδιά του λόφου Χόβατ χτυπούσε θανάτα, σαν το σφυρί στ' άσφρα.

—Τι πρέπει να κάμω τώρα; ρώτησε ο Ρογήρος.

—Κούνησε τη σάλλα έλαφρά, του ειπε ο Χόβατ, για να δώσουμε στη βασιλίσα να καταλάβη ότι βρισκόμαστε εδω και την περιμένουμε.

Ο Ρογήρος ύπρηκασε. Η Μαρία Στούαρτ εκούνησε κι' αυτή από ψηλά τη σάλλα, για να τους δείξη ότι άντελήθη την παρουσία τους.

Η Μαρία Στούαρτ είχε προσπαθήσει, λίγα λεπτά πριν, να πείσει τη γρημού Ιουδιθ να συμμετάσχει κι' αυτή στις περιπέτειες της δραπέτεσεως της. Έκείνη όμοιος άνήθησε να την άκολουθήσει, λέγοντας:

—Έγώ, βασιλιούά μου, πρέπει να μείνω εδω. Έχω το προάσημα ότι ο σίος Ιάκωβος βινάθ θάρθη στο θάλαμό μας πριν απ' τα έρημογραμια. Έτσι έλιζω να μωρέσω σ' άποκρίθη το φργή σας, άπάντωντας τον από μέσα άντι για σάς. Άλλαστε τι θα με κάνατε άν με πάρατε μαζί σας; Θά έπιβρόδινετε το δρόμο σας, γιατί έγώ δεν μπορώ να σάς άκολουθήσω έφαιτα. Όλα καλή, βασιλιούά μου, και μην ξεγνάς τη φροχή Ιουδιθ, που θα προσέζεται όλοένα για σένα. Ο Θεός βοηθός κι' όδηγός σου!...

Κι' ενώ έλεγε τα λόγια αυτά ή πιστή θεράπινα, έπεσε γονατιστή μπρός στα πόδια της Μαρίας Στούαρτ και της έφίλησε τα χέρια. Η βασιλίσα την αγάλλασε με στοργή κι' έτρεξε προς το παράθυρο ψιθυρίζοντας:

—Θεέ μου, βοήθησε με!...

Έπειτα έκανε το σταυρό της, έβαλε το πόδι της άπάνο στο πρόθο σκαλοπάτι, άρωπάχηκε με τα χέρια απ' τα σκοινιά της σκάλας και γλύσπρησε ήουα-ήουα κάτω. (Άκολουθεί)

Παραμόνευε άσκητή ώρα κάτω απ' το παράθυρο του κελιού της βασιλείας...

